

Dopis od Preláta (leden 2008)

V tomto měsíčním pastýřském listě nám biskup Javier Echevarría připomíná, že my křesťané musíme předávat naši víru příkladem a slovem, při neustálém respektování svobody každého člověka.

20.01.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Od 25. prosince k nám všechno promlouvá o Kristově narození,

věčném Slově Otce, vtěleném a
narozeném z Panny Marie pro naši
spásu. V zemích s křesťanskou tradicí
projevuje lidová zbožnost tisíci
způsoby radost z tohoto úžasného
tajemství. Mnoho mužů a žen dobré
vůle i nekřesťanů sdílí s katolíky
ideály míru, spravedlnosti a
solidarity vyvolané tímto svátkem,
což ještě více dokazuje to, že Kristovo
poselství odpovídá na nejhlubší
touhy stvoření.

Nicméně více než probuzení těchto
tužeb – které mají svou důležitost,
zvláště v současných okamžicích
nedostatku pokoje v mnohých
národech a svědomích –, je o
Vánocích rozhodující samotná
událost, kterou slavíme. Připomněl
nám to svatý Otec několik dní před
tímto svátkem: **v Betlémě se
ukázalo světu Světlo, které
osvěcuje náš život, byla nám
zjevena Cesta, která nás vede k
plnosti našeho lidství. Neuznává-li**

**se, že Bůh se stal člověkem, jaký
smysl má pak slavení Vánoc?
Takové slavení se stane prázdným.
My křesťané především musíme s
hlubokým a ryzím přesvědčením
potvrzovat pravdu o Kristově
narození, abychom dosvědčili
přede všemi, že jsme si vědomi
neslýchaného daru, který je
bohatstvím nejen pro nás, ale pro
všechny[1].**

Vánoce nám opětovně staví před oči
naléhavost spolupráce s Kristem na
uplatňování plodů vykoupení. Dobrý
příklad nám dávají pastýři z Betléma:
poté, co dorazili spěšně k jeskyni, kde
*se nacházela Maria, Josef a Děťátko
položené v jeslích*, s radostí se vrátili
ke své normální práci. Vrátili se
vnitřně změnění *a chválili a velebili
Boha za všechno, co slyšeli a viděli* a
toužebně si přáli sdělit svým blízkým
a přátelům onu dobrou zprávu; takže
*všichni, kdo je slyšeli, žasli nad tím
vším, co jim pastýři vyprávěli[2].* A to

přesto, že to byli velmi
pravděpodobně jednoduší lidé, stejně
jako i dnes, s omezenými
vypravěčskými schopnostmi.

Když někdo zakusí velkou radost, cítí
nutkání sdělit ji lidem, které má
kolem sebe. O to víc tehdy, pokud se
jedná o nadpřirozený život, který
přinesl Ježíš na zem. Jedná se o štěstí,
které nelze skrýt, protože křesťanské
povolání má v sobě potřebu dělat
apoštolát. Radost z vědomí, že jsme
byli spaseni Bohem se nevejde jen do
jednoho srdce. ***Svatý Augustin říká,
že komu se podaří obrátit jednu
duši, má tu svou již předurčenou.
Pomyslete tedy, co znamená
přivést na cestu Boží, k
odevzdanosti, jiné duše! Je to něco
úžasného! (...). Protože dobro se
šíří samo o sobě. Jestliže se já z
něčeho raduji, nevyhnutelně si
budu přát, aby na tom stejném
štěstí měli podíl i ostatní [3].***

Na mnoha místech se nicméně ujal falešný názor, že není vhodné mluvit s ostatními lidmi o svém vlastním náboženském přesvědčení. Je to jako – říkají – vměšovat se do osobního života druhého, útočit na jeho soukromí. Podobný postoj musíme odmítat a být vždy připraveni obhájit důvody naděje našeho křesťanského povolání[4] s upřímnou touhou, aby v uších našich blízkých, přátel a známých zazněla radostná zvěst o spáse.

Nestačí spokojit se se svědectvím příkladu, neboť příklad sám – i když je nenahraditelný – nestačí.

Vzpomeňme na Pánovu výtku těm, kdo nevarovali lid před nebezpečím modloslužby: *jsou to němí psi, nedovedou ani štěkat; jen mluví ze sna, když ulehnou, rádi podřimují*[5].

Dcery a synové moji, budme bdělí, abychom si nevysloužili tuto Pánovu výtku; přestali bychom být *solí země*

a světlem světa[6]. A to se nesmí stát. Živíš svůj apoštolský zápal tak, jako by šlo o nadpřirozený instinkt? Jak moc prosíš Pána o to, aby ti při tvých každodenních rozhovorech vložil do úst vhodná slova, také při těch, které se týkají práce a odpočinku? Je třeba mluvit s lidmi o Boží ochotě, jež se projevila příchodem Božího Syna na svět a o tom, že Pán očekává naši spolupráci na hlásání jeho zvěsti o lásce, životě a míru.

Před několika týdny publikovala Kongregace pro nauku víry *Věroučnou nótu o některých aspektech evangelizace*, kterou papež Benedikt XVI. doporučuje všem věřícím k přemýšlení[7]. Mezi jiným tento dokument připomíná, že „čestné podněcování rozumu a svobody nějakého člověka, aby se setkal s Kristem a jeho Evangeliem, není nepatřičné vměšování, nýbrž oprávněná nabídka a služba, která může dát plodnost mezilidským

vztahům“[8]. A ještě více: „Jednání, kterým člověk sděluje druhým pravdy a významné události z náboženského hlediska, přičemž favorizuje jejich přijetí, je nejen v hlubokém souladu s povahou lidského dialogu, hlásání a přijetí, ale odpovídá také další důležité antropologické skutečnosti. Člověku je totiž vlastní touha činit druhé účastnými svých vlastních dober“[9].

Přirozeně v tomto ohledu, stejně jako ve všem ostatním, nejen že respektujeme soukromí a svobodu ostatních, nýbrž ji také bráníme; zavrhuje jakoukoliv formu násilí. Uchovááme v živé paměti příklad a učení svatého Josemaríi, který nás učil: ***Já jsem vždy bránil svobodu svědomí. Nechápu násilí: nezdá se mi, že pomáhá přesvědčovat nebo vítězit***[10].

Vybavilo se mi, jak na nás náš Otec v tomto bodě naléhal. Možná tomu tak

bylo, protože se začal v jistých kruzích šířit názor, že není třeba mluvit o své víře s ostatními lidmi; že prý stačí svědectví vlastního chování. Vůči tomuto postoji, který by mohl dojít až k ochromení misionářských tužeb církve, reagoval svatý Josemaría s apoštolskou silou. A doplňoval: ***je potřeba, aby mé děti hledaly příležitosti k mluvení, aby mohly předávat dál divy, které nám Pán svěřil. Na to, abychom mohli křesťansky pracovat, nestačí pouhá přítomnost[11].***

Když se II.vatikánský koncil blížil ke svému závěru, vybízel nás náš Zakladatel k tomu, abychom uváděli do praxe velká učení tohoto mohutného církevního shromáždění; především nás vyzýval k tomu, abychom lidem veřejně i v soukromí připomínali všeobecné povolání ke svatosti a apoštolátu, jasně vyhlášené Koncilem. Naléhavě nás prosil, abychom udržovali se všemi –

katolíky i nekatolíky, křesťany i nekřesťany – vytrvalý apoštolský dialog založený na pravdě a lásce. Tak žil až do konce. Hlavou mi prochází vzpomínky na to, jak využíval veškeré příležitosti k tomu, aby tímto způsobem sloužil duším.

Byly doby, ve kterých se hodně rozebíralo, že by bylo lepší nevystavovat křesťanskou víru před ostatními lidmi; někteří dokonce chápali dialog jako diskusi, ve které je třeba ponechat stranou pravdy učené církvi, jako by kterýkoliv názor vztahující se na Boha nebo na zjevené pravdy byl rovnocenný a pravý. Za těchto okolností hovořil svatý Josemaría s pomocí Evangelia o mnohých příkladech rozhovorů či kázání, která vedl Ježíš Kristus se svými současníky. A měl velkou radost ze zjištění, že stejným způsobem se chovali i křesťané během celých staletí, následujícíce tak příklad svého Mistra. ***Prvních***

***dvanáct učedníků kázalo
Evangelium prostřednictvím
úžasných rozhovorů se všemi
lidmi, které potkali a které hledali
na svých cestách a putováních.
Církev by neexistovala, kdyby
apoštolové neudržovali tento
nadpřirozený rozhovor se všemi
dušemi. Protože křesťanský
apoštolát není nic jiného, než
tohle: ergo fides ex auditu, auditus
autem per verbum Christi (Řím
10,17); poněvadž víra pochází z
naslouchání a naslouchání závisí
na hlásání slova Ježíše Krista[12].***

Ve své nedávné Encyklice o
křesťanské naději papež jasně
nastiňuje toto učení. Benedikt XVI.
vychází z toho, že touha po svatosti je
něco nepřenosného – nikdo nás totiž
nemůže nahradit v osobní odpovědi
na milost –, a vysvětluje: **vztah s
Ježíšem je však vztahem s Tím,
který dal sebe samého jako
výkupné za nás všechny (srov. 1**

Tim 2,6). Být ve společenství s Ježíšem Kristem nás vtahuje do jeho bytí „pro všechny“, z něhož činí náš způsob existence. Najímá nás pro druhé[13]. Zde má své kořeny potřeba sdílení radostné zvěsti o spáse ostatním duším. *Naše povolání Božích dětí ve světě od nás vyžaduje, abychom usilovali nejen o svou osobní svatost, ale abychom kráčeli po cestách této země a přes všechny překážky z nich udělali stezky, které povedou duše k Pánu[14].*** Je nám to naprosto jasné, neboť je to něco vlastního pro povolání, kterého se nám dostalo a ve kterém si Pán přeje, abychom rozšířili osobní apoštolát přátelství a důvěrnosti, tak typický pro věřící, kteří žijí své Boží povolání uprostřed světa, a konkrétně pro ty, kteří se živí duchem Opus Dei.**

V tomto měsíci se dovrší sedmdesát pět let od okamžiku, kdy dal svatý Josemaría rozhodující podnět

apoštolské práci s mladými lidmi, kterou rozvíjel od založení Opus Dei. Bylo to skutečně v sobotu 21. ledna 1933, kdy náš Otec poprvé shromáždil malou skupinku mladých chlapců, kterým přednášel o křesťanské formaci.

S jakým nadpřirozeným úmyslem, s jakým nadšením a láskou začal náš Zakladatel s touto aktivitou. Na tento první kroužek však, jak později častokrát vzpomínal, přišli pouze tři chlapci, přestože jich před tím oslovil alespoň devět nebo deset. Svatý Josemaría se nenechal odradit. Plný víry, s důvěrou v přímluvu Panny Marie a svatého Josefa, a po té, co tuto práci ještě jednou svěřil Archandělu Rafaelovi a apoštolu svatému Janovi, udělil oněm třem požehnání s Nejsvětější Svátostí. Uvažujme v klidu nad jeho slovy: ***po skončení jsem šel s chlapci do kaple, uchopil Nejsvětějšího Pána v monstranci, pozvedl ji a požehnal***

oněm třem..., a tehdy jsem uviděl tři sta, tři sta tisíc, třicet miliónů, tři sta miliónů..., bílých, černých, žlutých, všech barev a všech kombinací, které je lidská láska schopná vytvořit. A to jsem nepřeháněl, protože to je skutečnost (...). Nepřeháněl jsem, protože Pán byl mnohem velkorysejší[15].

Následující den, 22. ledna, se pořádala první katecheze – nenahraditelný prostředek pro apoštolskou práci s mládeží a také s ostatními –, kam docházeli někteří z chlapců, o které se náš Otec staral. Chodili do jedné školy na okraji Madridu, do čtvrti Pinos, kde na ně čekala hromada dětí. Hodiny křesťanské výchovy, katecheze a návštěvy chudých a nemocných, které náš Zakladatel uskutečňoval již dlouhou dobu, vždy byly a budou nejpevnějším základem tohoto apoštolátu, který je – jak to vyjádřil

naš Otec – *jako zřítelnice našich očí.*

Tíha a radost z provozování tohoto apoštolátu spadá v první řadě na ty nejmladší věřící Prelatury a na ty, kteří mají tento úkol zvlášť svěřený. Dcery a synové moji, myslete na důvěru Pána, s jakou si přeje vložit do vašich rukou duše tolika mladých lidí, kteří upřímně hledají nejhlubší smysl svého života – abyste s nimi pracovali tak, jako sochař modeluje hlínu. Připravujte si dobře kroužky a lekce víry, prostě Ducha svatého, aby vašim slovům dal sílu, která bude přitahovat, a s odvahou se pusťte do rozhovoru s vašimi kamarádkami a kamarády, navažte apoštolský dialog, který je přivede ke Kristu *suaviter et fortiter*[16], jemně a pevně.

Je dojemné, s jakou naléhavostí mluví Benedikt XVI. o tom, že je třeba vyzývat mladé lidi k tomu, aby byli velkorysí, aby se přiblížili více k

Pánu a následovali ho. Připojme se k němu a tlumočme jeho slova mnoha uším. Důvěřujme v působení Ducha svatého a ve schopnost odevzdat se do služby velkým ideálům, která je vždy charakteristikou mládí, i když se někdy zdá, že spí v srdcích.

Obraťme se s důvěrou na svatého Rafaela a svatého Jana, patrony tohoto díla, a také na svatého Josemaríi, který s touto prací začal již před tolika lety. Mějte na paměti, že tímto způsobem připravujete – připravujeme – budoucnost církve, křesťanskou budoucnost společnosti.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. ledna 2008.

[1] Benedikt XVI., Promluva při veřejné audienci, 19.12.2007.

[2] srov. *Lk* 2, 16-20.

[3] Svatý Josemaría, Poznámky z besedy, 29.12.1959.

[4] srov. 1 *Pe* 3, 15.

[5] *Is* 56, 10.

[6] *Mt* 5, 13-14.

[7] srov. Benedikt XVI., Promluva při veřejné audienci, 19.12.2007.

[8] Kongregace pro nauku víry, *Věřoučná nóta o některých aspektech evangelizace*, 3.12.2007, č.5.

[9] *Tamtéž*, č.7.

[10] Svatý Josemaría, *Rozhovory s mons. Escrivou de Balaguer*, č.44.

[11] Svatý Josemaría, Poznámky z besedy, 25.8.1968.

[12] Svatý Josemaría, *Dopis*
24.10.1965, č.13.

[13] Benedikt XVI., Encyklika *Spe
salvi*, 30.11.2007, č.28.

[14] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č.
120.

[15] Svatý Josemaría, Poznámky z
besedy, 19.2.1975.

[16] srov. *Sb* 8,1.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-leden-2008/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-leden-2008/) (16.03.2026)